

ALIANCE med Døden,

Taget i Betragtning

Da

Den i Herren Salig Hensøbede

Ædle og Dydbegavede

MADAME

Assellina Sornelia

Sggerling /

Med en Høy-Anseelig Sørge-Comitat, den 15de October 1764.

I Sit Alders 42. Aar /

Blev gelydet til Sit Sove-Kammer og Hvile-Sted
udi Bergens Dom-Kirke.

Allerskyldigst insinueret

af

H. O. Nideros.



Imprimatur,

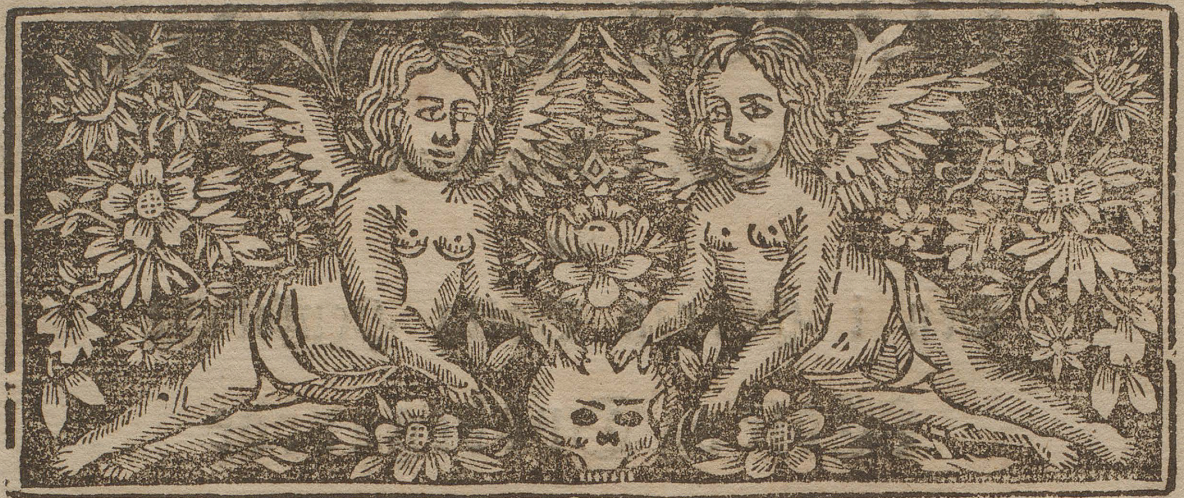
FRIDRICH ARENTZ.



B E R G E N,

Trykt hos Kongel. Majest. privilegered Bogtrykker, Christoph Kochert.

B71932



Det skeer saa mangen Gang, at Døden Urett giores;
 Nu maa han heede grum, og gruesom, her jo høres,
 Nu en forskrækkelig og sæle Morder-Mand,
 Med saadant meer', som her en alt opregnes kand.

Men, de har det best fat, sær dem, der er af Alder,
 At de for Broder, Ven og Frende hannem kalder;
 Thi da blir han os til en tier velkommen Giest,
 Som fører os der hen, hvor vi kand fare best.

Fra Uroe, Sverm og Sorg, fra Modgang, Sygdoms Smerte,
 Fra Syndefald, Fortræd, som avæler vores Hierte;
 Alt saa bør vi med ham i Alliance staae,
 Paa det vi vel bereed hans Komme vente maae.

At Denne Salig Siel sligt haver haft i Tanke,
 Før end Hun skulde bort fra onde Verden vanke,
 Det lod Hun aabenbar tilkiende give, da
 Hun merket Døden kom, at tage den her fra.

Saa lev da, Salig Siel! iblandt Guds Helgens Skare,
 I saadan Herlighed, for GUD ret aabenbare,
 Indtil vi findes der, for Guds Ansigt at staae,
 Naar endt er dette Liv, et Nytt igien at faae.

Thi Hun Sig onskede: Gud vilde Hende unde
Jo før, jo hellere ved Døden at henblinde,
Foragtede der hos all Verdens Pragt og Pral
Imod den Herlighed, Hun evig nyde skal.

At Hun Gudfrygtig var, Sagtmodig, From og Taalig,
Det maa enhver tilstaae, som Hun omgikkes, Troelig,
Opriktig, Needelig og Sanddrue med all Flid,
At øve Kierlighed var Hendes daglig Tid.

See! saadan Dydig Siel lod Gud nu til sig tage
Til evig Fryd og Roe, fra Verdens Sorg og Plage;
Mon det en bedre er, med Jesum, Gud og Mand
At have Samfund der i Himlens Fryde-Land,

End som i Verden her at prale og at bramme
Af det, som intet er, men visner bort, som Abne,
Og duer ikke meer, end Græs paa Marken staaer,
Der hugges bort med Lee, og i en Hast forgaaer?

Imidlertid vi bør med Dødens søde Tanker
Forløste os, imens vi her i Verden vanke,
Saa bliver han en os til nogen Frygt og Skræk,
Men heller frier os fra Allskens Rod og Bræk.

Der er en anden Vei til Livet at indgange,
Hvorfore skal vi dog for Døden være bange,
Der fører os fra Strid, Uroe og Hierte-Ubal,
Til evig Herlighed i Himlens Fryde-Sal?

Der lever Hun saa vel i Himmeriges Glæde,
Hvor Seraphiners Sang for Lammets Stoel og Sæde
Høres uden Ophor, med liflig Klang og Lyd,
Som evig varer ved, til Sielens Lust og Fryd.

Grav = Skrift.

Gak, usle Verden, bort med all din Velstands Dage,
Som hastig svinder hen, og monne dem bedrage,
Der hælder sig til dig, og aldrig bliver mæt
Af Verdens Rigdom, skiont den ikke bruges ret.

Nu er jeg kommen til det rette Rigdoms Gode,
Som aldrig før er seet, eller bar at formode;
Den er i Himlens Land, og aldrig Ende faaer,
Saa længe Ebigbed hos Gud befæstet staaer.

